

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym 28 sierpnia 2017 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Bank Spółka Akcyjna w W. domagał się zasądzenia od I. Z. kwoty 143904,73 zł z odsetkami: umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego rocznie, nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 136138,06 zł od 25 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty; ustawowymi za opóźnienie od kwot 6268,47 zł i 1438,20 zł (łącznie 7706,67 zł) od wniesienie pozwu do dnia zapłaty.

(pozew k. 3- 7)

We wniesionym od nakazu zapłaty z 10 października 2017 roku sprzeciwie pozwana domagała się oddalenia powództwa w całości. W piśmie z 25 kwietnia 2018 roku pełnomocnik pozwanej w osobie adwokata wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

(nakaz zapłaty k. 9, sprzeciw k. 10, 11, pismo pełn. pozwanej z 25 kwietnia 2018 roku k. 56- 58a)

Stanowiska stron na chwilę zamknięcia rozprawy nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy z 29 października 2018 roku k. 96)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 maja 2013 roku powód jako kredytodawca zawarł z pozwaną (oznaczoną jako PPHU (...)- Z.) jako kredytobiorcą umowę kredytu nr (...) wraz z umową rachunku bankowego. W ramach umowy powód udzielił kredytu w wysokości 193485,71 zł na zakup przez pozwaną pojazdu m. (...) (§1). W §8 określono harmonogram spłaty kredytu. W §6 wskazano, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat określonych w harmonogramie, powód będzie pobierać odsetki według stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego). Z kolei w §11 umowy oraz §9 owu uregulowano uprawnienie powoda do wypowiedzenia umowy (m.in. niedotrzymanie przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, zwłoka z zapłatą rat kredytu, niespełnienie przez kredytobiorcę obowiązków wynikających z umowy). W dniu 21 grudnia 2016 roku strony zawarły aneks do umowy kredytu, dotyczący restrukturyzacji zadłużenia. Obok postanowień dotyczących doliczenia zaległości do zobowiązań wynikających z umowy kredytu, wydłużenia okresu spłaty i czasowego zawieszenia płatności części rat uzgodniono, że powód jest uprawniony do wypowiedzenia umowy w przypadku powstania zaległości w spłacie całości lub części dwóch rat odsetkowych (§5 ust. 1).

(umowa kredytu k. 24- 26, aneks k. 27- 28, owu k. 66- 68)

W związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu do pozwanej wysłano wezwanie do zapłaty w terminie 14 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy; w wezwaniu pouczone o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację kredytu. Wobec nieuregulowania zaległości, pozwanej doręczono oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy. Następnie pozwanej doręczono, w związku z wypowiedzeniem umowy, wezwanie do zapłaty przed wniesieniem pozwu.

(wezwanie z dowodem nadania k. 29, 30; oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dowodem doręczenia k. 31, 32, wezwanie przedsądowe z dowodem doręczenia k. 33, 34)

Zadłużenie pozwanej składa się z następujących należności: 136138,06 zł niespłacony kapitał, 6268,47 zł odsetki umowne za okres 31 stycznia 2017 roku do 25 lipca 2017 roku, 1438,20 zł odsetki za opóźnienie od niespłaconego kapitału od 31 stycznia 2017 roku do 24 sierpnia 2018 roku i 60 zł opłaty i prowizje.

(wyciąg z ksiąg banku k. 23, historia rachunku k. 72 oraz 75- 83)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne. Podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi art. 75 i 75c Prawa bankowego oraz art. 353§1 kc. W sprzeciwie wniesionym przez pozwaną samodzielnie podniosła ona wyłącznie zarzuty: niewykazania „do końca” próby pozasądowego rozwiązania sporu, okoliczności, że restrukturyzacja kredytu utrudniła jego spłatę i podrożyła sam kapitał, wreszcie iż sprawa winna być rozpoznawana przez sąd gospodarczy, skoro kredyt był firmowy. Pierwszy z zarzutów jest bezzasadny z tej przyczyny, że podjęcie i przebieg próby rozwiązania sporu przed wszczęciem postępowania sądowego jest obojętne z punktu widzenia oceny zasadności żądania. Z kolei co do restrukturyzacji, okoliczność ta ma znaczenie jedynie pod kątem konieczności zbadania, czy w wezwaniu poprzedzającym wypowiedzenie umowy kredytu bank pouczył kredytobiorcę o takim uprawnieniu (art. 75c ust. 2 Prawa bankowego); w niniejszym stanie faktycznym takie pouczenie pozwana otrzymała. Wreszcie trzeci z zarzutów nie ma charakteru merytorycznego, skierowanego przeciwko zasadności roszczenia powoda, a jedynie procesowy. W tym miejscu należy przejść do zarzutów podniesionych przez pełnomocnika pozwanej w piśmie z 25 kwietnia 2018 roku (k. 57- 58a), gdyż pierwszy z nich jest związany z koncepcją, że kredyt został udzielony pozwanej jako konsumentowi. Twierdzenie to jest oczywiście nieuzasadnione, zresztą sprzeczne z powyżej przedstawionym twierdzeniem samej pozwanej, skoro umowa została zawarta z pozwaną w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą celem sfinansowania pojazdu na cel tej działalności. Jeśli chodzi o zarzut dotyczący statusu i wobec tego mocy dowodowej wyciągu z ksiąg bankowych, to jakkolwiek stosownie do brzmienia przepisu art. 95 ust. 1 i 1a Prawa bankowego, moc prawna dokumentów urzędowych, którymi wciąż są sporządzone na podstawie ksiąg rachunkowych banków wyciągi podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, nie obowiązują w postępowaniu cywilnym, to jednak są one na gruncie tego postępowania dokumentem prywatnym, który podlega ocenie przez sąd i nie może być a priori odrzucony jako dowód. Należy podkreślić, że powód w związku z podniesionymi przez stronę pozwaną zarzutami złożył historię rachunku, która wraz z dokumentami kreującymi zobowiązanie pozwanej daje obraz zaległości obciążającej pozwaną. Skoro pozwana zamierzała (skutecznie) podważyć tak wykazane przez powoda okoliczności, twierdząc, że jej zadłużenie jest inne niż twierdzi i wykazuje powód, winna wykazać okoliczności przeciwne. Winna zatem po pierwsze przedstawić twierdzenie przeciwne, że zadłużenie bądź nie istnieje albo jest niższe (i jakie) i dlaczego (np. nie zostały uwzględnione określone wpłaty pozwanej, zostały one źle zaliczone- art. 451 kc), a następnie swoje twierdzenia udowodnić, skoro są sprzeczne z twierdzeniami powoda. W przypadku omawianego zarzutu ciężar dowodzenia przenosi się bowiem na stronę pozwaną, gdyż staje się ona stroną twierdzącą. Pozwana nie uczyniła zadość temu obowiązkowi. Co do zarzutu dotyczącego wezwania do zapłaty a następnie wypowiedzenia umowy, to pozwana, jako podstawę tego zarzutu, wskazała jedynie, że „całość korespondencji, tj. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy oraz załączone wezwania do zapłaty nie były kierowane do strony umowy, czyli do pozwanej. Wobec powyższego wierzytelność nie jest wymagalna.” Przede wszystkim należy podkreślić, że Sąd rozpoznaje okoliczność faktyczną objętą zarzutem wyłącznie w takim zakresie, jaki zakreśla zarzut. Pozwana nie zakwestionowała zatem ani treści powyższych dokumentów ani nie odniosła się do ich doręczenia, a jedynie podniosła, że „nie były kierowane” do strony umowy. Zarzut ten nie jest precyzyjny, w rachubę może wchodzić albo to, że adresatem nie była pozwana albo że wysłane zostały na nieprawidłowy adres. Żadna z tych sytuacji jednak nie zaistniała, skoro adresat przesyłek został oznaczony tak samo jako kredytobiorca w umowie, a adres był prawidłowy- przesyłki zostały wysłane na adres zgodny z postanowieniami owu (§18 owu k. 67). Nadto, co do wezwania poprzedzającego wypowiedzenie umowy należy wskazać, że jakkolwiek powód nie załączył dowodu doręczenia, a poprzestał na dowodzie nadania, to w świetle tego co wyżej powiedziano, a więc braku zarzutu pozwanej, że nie doręczono jej wezwania Sąd uznał, że doręczenie wezwania nie jest zaprzeczone i zostało wykazane przez powoda w trybie art. 230 kpc. Czym innym jest bowiem zarzut „niekierowania” przesyłek do pozwanej, a czym innym zarzut niedoręczenia przesyłki. W obu przypadkach inaczej bowiem będzie wyglądać obowiązek udowodnienia zaprzeczanej okoliczności przez stronę przeciwną. Skoro zaprzeczenie w omawianym przypadku przerzuca ciężar dowodu na powoda (doręczenie pisma jest okolicznością pozytywną, a więc w razie jej zaprzeczenia ciężar udowodnienia obciąża powoda), to strona pozwana winna precyzyjnie określić treść i zakres zarzutu. Nie można powoda obciążać skutkami zaniechania, jeżeli wynika ono z nieprecyzyjnego określenia zaprzeczanej okoliczności. Co do wypowiedzenia umowy, przesyłka wysłana na adres pozwanej została

podjęta przez K. Z., a przedmiotem zarzutu dotyczącego tego dokumentu nie była okoliczność braku możliwości zapoznania się z nim przez pozwaną bez jej winy, pomimo doręczenia przesyłki K. Z. (art. 61§1 kc).

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego (wniosek k. 64, postanowienie k. 96), gdyż okoliczność, jaka miała być przedmiotem opinii w postaci zadłużenia pozwanej została wykazana dokumentami, a okoliczność w postaci zasadności wypowiedzenia umowy stanowi okoliczność podlegającą ocenie Sądu.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98§1 kpc, statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając pozwaną w całości kosztami poniesionymi przez powoda, na którą złożyły się opłata sądowa od pozwu 1799 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.